

Pujols, per un sí i per un no

DAVID CASTILLO coordinador

Editorial

Sobre la personalitat i l'obra de Francesc Pujols s'han escrit tota mena de teories, des d'estudis en profunditat fins a les bajanades més tremendes. Costa fer una interpretació perquè el mite sovint eclipsa al pensador i tothom recorda més les excentricitats que el treball sòlid, tot i que no sé, si en molts casos, les excentricitats ja conformen en elles mateixes una manera de presentar-se al món.

L'originalitat va ser un dels trets distintius de Francesc Pujols, una manera de fer que sovint es va confondre amb unes manies irreflexives i van ser criticades per Folguera i Riba, entre altres, tot i que va ser reivindicat per altres figures senyeres, com ara Joan Maragall, Josep Maria de Sagarra, Josep Pla, Eugeni d'Ors i Salvador Dalí, per no parlar dels seus cercles de l'Ateneu. No obstant, l'obra de Pujols ha deixat petja i ha obert dreceres dins l'heterodòxia,

sempre incompresa en una cultura catalana potser massa condicionada pels models d'ordre.

En qualsevol cas, l'obra de Pujols s'ha

Francesc Pujols, incomprès i reivindicat ARXIU

de llegir amb les finestres obertes i sense prejudicis ni simplismes. Així ho fan avui els nostres col·laboradors Xavier Cortadellas i Xavier Serrahima a propòsit de la biografia que va escriure Artur Bladé

Desumvila sobre Francesc Pujols i que ha recuperat l'editorial de Valls Cossetània, un dels segells catalans que s'estan mostrant més versàtils, tant en l'edició de llibres útils com en la recuperació d'autors imprescindibles. La setmana passada obríem amb Valerià Pujol, de qui Cossetània ha reeditat una de les seves obres eròtiques, i aquesta setmana ho fem amb aquest Bladé-Pujols. Tal com conclou Cortadellas al seu article, "fa tot l'efecte que a Pujols li agradava més fer tertúlia que no escriure."

Per promocionar la lectura de Pujols i de Bladé, massa desconeguts al país, us proposem aquesta introducció, que segur que us contagia la passió per la mirada del mestre de Martorell. No ens podem permetre ignorar escriptors de tanta rellevància i que van creure en un concepte global del catalanisme no coercitiu ni minimalista. Bladé i Pujols són un tàndem de clàssics. *

MOTELBARSTOW

RAFAEL VALLBONA

La 'banlieue' somiada

La cultura de la *cit : pied-noirs*, obrers i bandes; l' pica de la lluita per la supervivència en blocs de 20 alçades i 50 n n-xols, la droga, les amistats, la descoberta del sexe. Viatges enlloc i curses enfollides. La sang, la venjança. I tot cantat per aquells primers grups entre el *rap*, el *punk* i el *funk* elèctric: FFF, T l phone, Eiffel, Noir Desire... Una fascinació impostada: all  era potent, Sant Cosme o la Mina eren s rdids. A Saint Denis naixia el millor *rap*, a Sant Adrià un pop *lolailo* sense projecció.

Star Books va editar el 1979 *Samedi soir, la banlieue de mes r ves*, d'un desconegut Christian Louis; una visió crua de la realitat de la *banlieue* parisenca interpretada per un xaval de 25 anys. Una obra de tensió creixent que es precipita en un final tràgic però gens desesperat:  s el que hi ha. L'editorial catalana tenia la seu a l'*avenida de José Antonio*; evidentment el llibre va sortir massa aviat per ser entès en aquest país.

Uns anys després vam conèixer en Chimo, un paio de 19 anys que vivia a la *banlieue* de Marsella, un *crio* que jugava amb navalles i paperetes de cavall i que vivia sota el paraigua protector de la banda, l'aut ntica família quan la parentela

aut ntica viu del subsidi i no serveix per a res. En Chimo sap moltes coses, però és verge. Vol ser escriptor, aix  s  que ho sap, i també sap que hi ha una paia de 16 anys, llavis carnosos i sexuals, cabellera rossa i mirada plena de coratge i ardor, que li té begut l'enteniment. Es diu Lila, ningú no la toca i només ell la mira. Escolta les seves històries on la imaginació sexual es converteix en deliri real. I ell ho escriu en dues llibretes plenes de taques.

Els col·legues li diuen que és boja; però ell sap que, sota el teló del seu vestit, hi ha la història que li permetrà entrar a la universitat d'escriptors. Chimo escriu *La voz de Lila* (Ediciones B), un relat eròtic de barriada d'una potència inusitada; una invitació al plaer que Ziad Doueiri va portar al cine amb *Vahina* Giocante, la noia que va fer somiar en la *banlieue*.

Passa habitualment que els somnis es trenquen. L'any 2005 la perifèria es va encendre. L'odi ja es covava quan Chimo perseguia amb la mirada Lila, però va ser un any després quan la televisió va mirar al seu voltant i va veure violència, ràbia, impotència. Els m dia no parlen dels problemes mentre es couen, només quan esclaten:  s l'espectacle. No hi ha més novel·les. *

SENYORRUC

GUILLEM CIFR 

